

UCHWAŁA Nr XXIII/190/2009
RADY GMINY GOŁUCHÓW
z dnia 13.02.2009 r.

w sprawie zatwierdzenia „Planu odnowy miejscowości” dla miejscowości Kucharki

Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 10 i 18 ust. 1, ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. nr 142 poz. 1591 z dnia 13 grudnia 2001 roku z późniejszymi zmianami), w związku z § 10 ust. 2, pkt. 2 lit. b rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Odnowa i rozwój wsi” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007 – 2013 (Dz. U. z 2008 r. Nr 38, poz. 220z późniejszymi zmianami), Rada Gminy Gołuchów uchwala co następuje:

§ 1

Zatwierdza się „Plan odnowy miejscowości” dla wsi Kucharki stanowiący Załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2

Wykonanie Uchwały powierza się Wójtowi Gminy Gołuchów

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy
/ - / Jan Sobczak

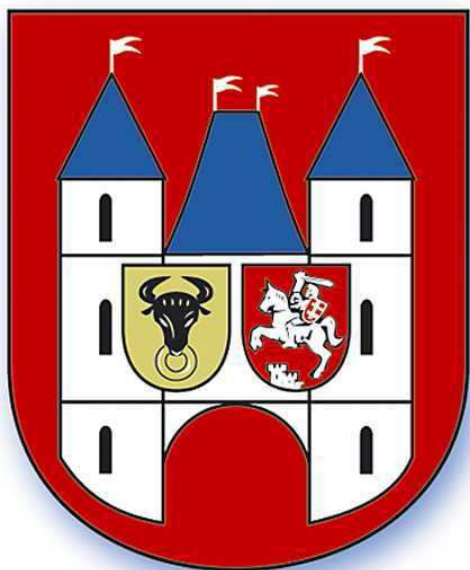
UZASADNIENIE
do uchwały w sprawie zatwierdzenia „Planu Odnowy Miejscowości”
dla wsi Kucharki w Gminie Gołuchów

Gmina Gołuchów zamierza ubiegać się o dofinansowanie remontu Wiejskiego Domu Kultury w Kucharkach w ramach działania „Odnowa i rozwój wsi” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013. Wymagany załącznikiem do wniosku o przyznanie pomocy finansowej jest Plan Odnowy Miejscowości.

Plan Odnowy Miejscowości Kucharki opracowany został przez Radę Sołecką przy współpracy z Urzędem Gminy w Gołuchowie. Opracowanie Planu poprzedzone zostało konsultacjami ze społeczeństwem, przedstawicielami zakładów i firm działających na terenie miejscowości.

„Plan Odnowy Miejscowości” dla wsi Kucharki został przyjęty na zebraniu wiejskim w dniu 8 stycznia 2009 r.

Wójt
/ - / Marek Zdunek

Załącznik nr 1
do Uchwały Nr XXIII/190/2009
Rady Gminy Gołuchów
z dnia 13.02.2009r.

PLAN ODNOWY MIEJSCOWOŚCI

KUCHARKI

W GMINIE GOŁUCHÓW

NA LATA 2009 – 2016

Kucharki 2009 r.

RADA SOŁECKA

RADA GMINY I WÓJT GMINY GOŁUCHÓW

**PLAN ODNOWY MIEJSCOWOŚCI
KUCHARKI
W GMINIE GOŁUCHÓW
NA LATA 2009 – 2016**

**Załącznik do Uchwały zebrania wiejskiego
w KUCHARKACH z dnia 08.01.2009r.**

**Załącznik do Uchwały Rady Gminy Gołuchów
nr XIII/190/2009 z dnia 13.02.2009r.**

Spis treści

1. Charakterystyka miejscowości	4
2. Inwentaryzacja zasobów miejscowości	16
3. Ocena mocnych i słabych stron miejscowości	24
4. Planowane kierunki rozwoju wsi Kucharki	29

Wstęp

Celem wszelkich działań planistycznych jest stworzenie warunków dla zaspokojenia szeroko rozumianych potrzeb bieżących i przyszłych pokoleń. Stały i systematyczny rozwój miejscowości Kucharki ma na celu zapewnienie właściwego poziomu życia (komfortu) mieszkańcom poprzez osiągnięcie wysokich parametrów jakościowych zagospodarowania przestrzeni i środowiska, zapewnienie równorzędnego dostępu do usług, do sieci infrastruktury technicznej oraz systemu komunikacyjnego dla wszystkich mieszkańców.

Jedną z podstawowych potrzeb człowieka jest dążenie do stałego podnoszenia jakości życia, zarówno własnego jak i przyszłych pokoleń. Brak perspektyw poprawy jest zawsze odbierany, jako w najwyższym stopniu deprymujący - jako utrata sensu życia i to niezależnie od poziomu aktualnego.

Kryterium oceny jakości życia dotyczy więc nie tylko poziomu materialnego, ale też jakości środowiska, ładu przestrzennego, możliwości spędzania wolnego czasu, bezpieczeństwa, dostępności usług czyli aprobowanego otoczenia, w którym człowiek mieszka, pracuje i wypoczywa. Potrzeba przebywania w atrakcyjnym, zdrowym i bezpiecznym środowisku jest tak samo ważna, jak potrzeba wzrostu materialnego poziomu życia.

Dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich niezbędne jest zwiększenia funkcji gospodarczych i społecznych wsi, ochrony środowiska na obszarach wiejskich, ograniczenie bezrobocia oraz poprawa warunków życia ludności wiejskiej.

Opracowanie PLANU ROZWOJU MIEJSCOWOŚCI KUCHARKI na lata 2009 – 2016 rozpoczęto we wrześniu ubiegłego roku. W ramach pracy nad Planem przeprowadzono spotkania z sołtysami sołectw gminy Gołuchów dotyczące składania wniosków grantowych na różnego rodzaju działania wiejskie oraz zasad wdrażania Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, Działanie: Odnowa i rozwój wsi.

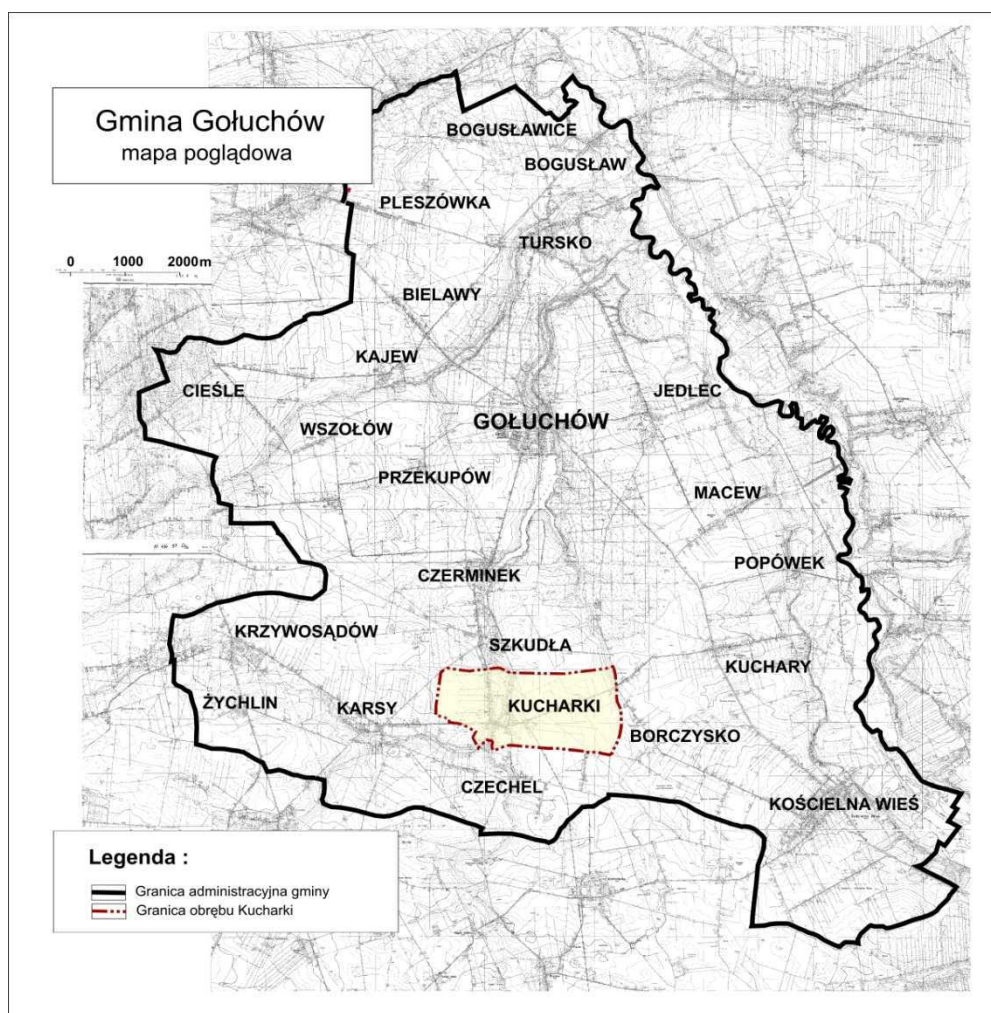
W procesie tworzenia dokumentu, główna rola przypadła zespołowi, w którego składzie znaleźli się przedstawiciele samorządu oraz sołectwa Kucharki.

Plan Odnowy Miejscowości Kucharki jest dokumentem otwartym, którego celem jest z jednej strony zaplanowanie działań, zgodnych z potrzebami społeczności wsi, a z drugiej zapewniających możliwość uzyskania funduszy niezbędnych do dalszego rozwoju wsi. Dokument ten w kolejnych latach realizacji powinien ewaluować w celu dostosowania do zmieniających się warunków społeczno – gospodarczych.

1. Charakterystyka miejscowości

1.1 Położenie

Kucharki – wieś położona w dolinie rzeki Ciemna, w województwie wielkopolskim, w powiecie pleszewskim, w gminie Gołuchów, przy drodze Kuchary-Krzywosądów, około 6 km od Gołuchowa. Zajmuje powierzchnię ha 428.1726. Obecnie Kucharki zamieszkuje 289 mieszkańców.

Rys. 1 Mapa Gminy Gołuchów

Przez Kucharki przebiegają drogi gminne i powiatowe. Wieś zlokalizowana jest w odległości 5 km od drogi krajowej relacji Kalisz - Poznań oraz 6 km od drogi krajowej

Poznań – Katowice. Czynniki komunikacyjne - bliskość miasta Kalisza, Pleszewa i Ostrów Wlkp. wpływa bardzo stymulująco i odgrywa szczególnie istotne znaczenie w rozwoju nie tylko samej wsi, ale i całej gminy Gołuchów, choćby z racji lokalizacji powstających działalności gospodarczych przy ww. drogach.

Na podstawie wielkości zaludnienia, aktywności gospodarczej oraz uwzględniając inne cechy, jak położenie i dostępność komunikacyjną, w wykształconym w gminie układzie osadniczym, Kucharki określane są mianem tzw. wsi ponadpodstawowej.

Ponadto, położenie Kucharek w gminie i w subregionie kaliskim, tak pod względem przyrodniczym, jak i funkcjonalno-przestrzennym, można uznać za bardzo korzystne.

1.2 Historia miejscowości

Miejscowość wymieniona została po raz pierwszy w źródle z 1398 r. Dawniej nazywana była Kucharami Rycerskimi. Zasłynęła na dobre w 1613 r., kiedy to odbył się w niej głośny proces o czary. Należała m.in. do Wieniawitów, a od XVI w. do Wczelów i Korabiów Kucharskich. 1789r. Kucharki to już 2 wsie, każda z folwarkiem. Jeden folwark należał do Ignacego Trąmpczyńskiego, drugi do Bony Trąmpczyńskiej. Od 1846r. w źródłach wymieniany jest majątek „Kucharki I”, później nazywany również „Moltkesruh”, a także majątek „Kucharki II”. W 1760r. w zabudowie dworskiej były: dwór, mielcuch, gołębnik, chlewy z kurnikami, stajnie z wozownią, obora, piętrowy spichlerz, trzy stodoły, karczma, gościniec, młyn, a także sady. W 1789 r. we wsi i folwarku należących do Ignacego Trąmpczyńskiego było 13 dymów i 84 mieszkańców, a w należących do Bony Trąmpczyńskiej było 16 dymów i 78 mieszkańców. W 1846 r. Kucharki ogółem liczyły 26 dymów i 252 mieszkańców.

W 1858 r. majątek Kucharki I obejmował obszar 498 mórg. Nie istniejący już zespół folwarczny w Kucharkach I obejmował pola w pd. części wsi, od pd. – zach. Aż do granicy gruntów wsi Karsy, a w kierunku wsch. Wąskim pasem do granicy z wsią Borczysko. Zabudowania w folwarku Kucharki I były usytuowane na Zach. od kościoła, przy pd. krawędzi drogi Kuchary – Karsy, na prawym brzegu Ciemnej, na której zapewne był staw ze spiętrzenia wód. Kompozycja zespołu była swobodna, rozproszona. Trzy budynki dworskie znajdowały się na pn. wsch. od kościoła, po

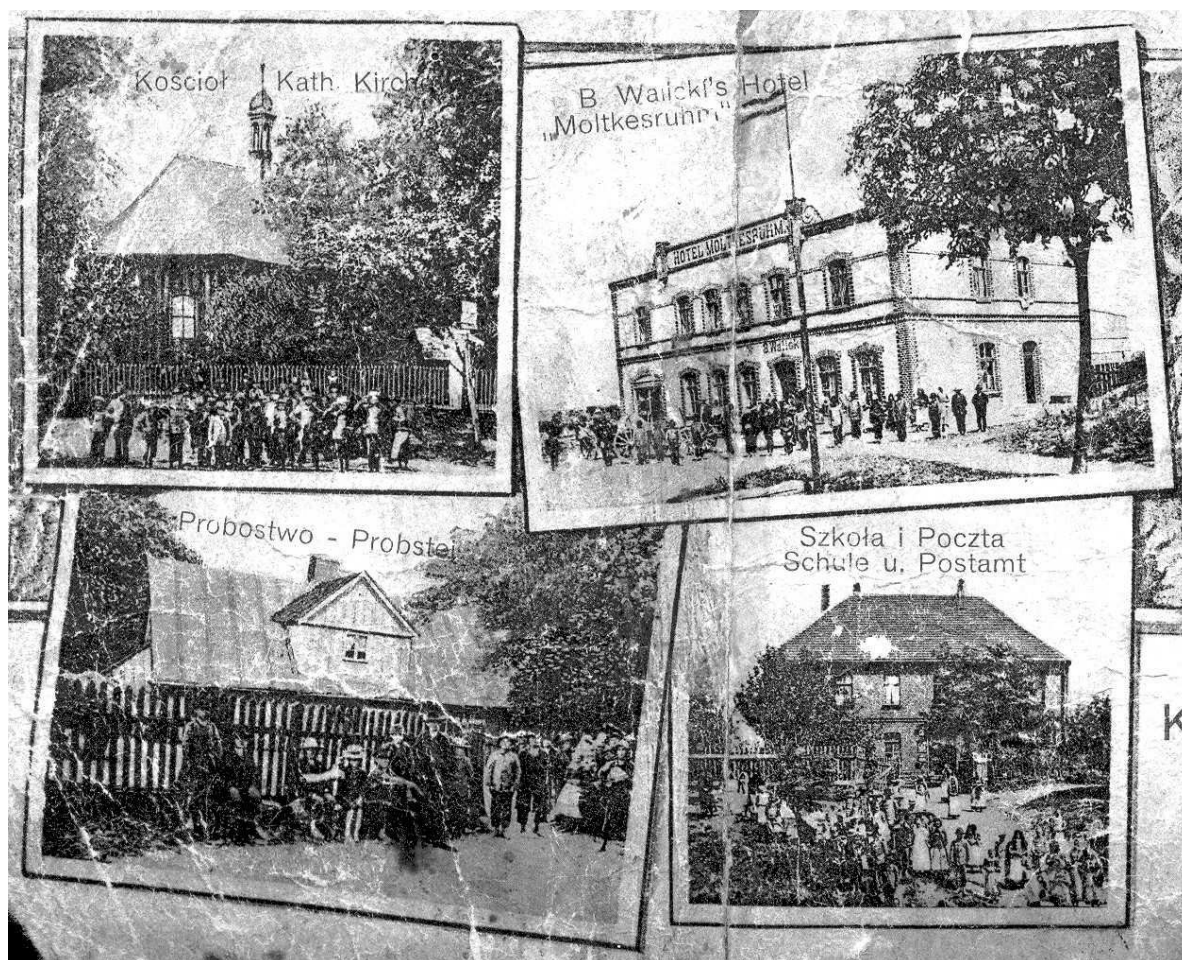
wsch. stronie starej drogi do Szkudła. Dziedziniec gospodarczy na prawym brzegu zapewne w latach 80 XIX w. uległ likwidacji.

Majątek Kucharki II w 1858 r. przejął kupiec Hirsch Goldschmidt. W 1867 r. właścicielem był Friedrich Horner. W latach 1881 – 1905 majątek Kucharki II znajdował się w rękach Helmuta Mohringa. Do dzisiejszego dnia pewna część wsi nazywana jest przez mieszkańców Kucharki „Mering”.

Od 1905 r. włączono go w obręb dóbr rycerskich Szkudła, których właścicielem był ordynat konsul Herman Becker z Kuczkowa. Od 1918 r. do 1945 r. Szkudła wraz z folwarkiem Kucharki II należały do Edgara Langendorffa. Zespół folwarczny obecnie nie zachowany był usytuowany w pn. części ówczesnej wsi, obecnie na terenach wsch. jej części, na prawy brzegu Ciemnej, w odległości 300-500 m na pn. od Kościoła. Budynki zespołu były rozproszone w trzech miejscach. W pd. części zespołu znajdowały się jakby dwa podwórza: jedno duże tuż nad rzeką i drugie mniejsze, oddalone na wsch. Grunty należące do Kucharek II znajdowały się na wsch. od rzeki i wypełniały całą pn. - wsch. część obrębu Kucharki.

W czasie zaborów w Kucharkach przebiegała granica pomiędzy pruskim i ruskim zaborem. Tuż przy granicy znajdował się stojący po dziś dzień budynek, który w tamtym czasie pełnił rolę hotelu i karczmy, głównie dla podróżnych przekraczających granicę.

Do 1914 r. Kucharki znajdowały się pod zaborem pruskim. W tym, czasie nauka w szkole prowadzona była w języku niemieckim. Dzieci rozpoczynały naukę od 6-stego życia i przez 8 lat uczęszczały na zajęcia, które niestety były na bardzo niskim poziomie. Po wybuchu po I wojny światowej mieszkańcy wsi, jako obywatele niemieccy zmuszeni byli do pójścia na front. W samej wsi działania wojenne nigdy nie miały miejsca. Niestety kilku młodych chłopców nigdy nie wróciło do swoich domów.

Rys. 2 Zbiór starych pocztówek przedstawiających Kucharki.

Po I wojnie światowej Rząd Polski zmusił dużych gospodarzy tzw. „obszarników” do częściowej parcelacji swoich majątków i oddania większości gruntów w ręce chłopów. Wtedy też nastąpiło ukształtowanie struktury małych i średnich gospodarstw rolnych we wsi.

Kucharki zawsze były sołectwem, natomiast należały do wójtostwa Krzywosądów, potem Sobótka, a następnie Gołuchów. Po zniesieniu zaś powiatu pleszewskiego Kucharki należały do powiatu jarocińskiego.

Podczas II wojny światowej Niemcy wywozili z Kucharek całe rodziny, a na ich miejsce sprowadzali Niemców z Bałkanów, zwanych przez miejscową ludność potocznie Baldokami.

Po II wojnie światowej przeprowadzona została reforma rolna, na mocy, której zaledwie kilku gospodarzy we wsi otrzymało duże 8 hektarowe gospodarstwa, przeważająca większość to małe i średnie gospodarstwa funkcjonujące do dnia dzisiejszego. Po wojnie powstało również Kółko Rolnicze, które jako prężna

organizacja zakupiło niezbędne do prowadzenia prac w polu maszyny i narzędzia rolnicze, z których korzystali wówczas wszyscy rolnicy.

W lutym 1945 r. wznowiła działalność Szkoła Powszechna i przedszkole w Kucharkach. Z uwagi na wysoką frekwencję oraz brak pomieszczeń, dodatkowo uruchomiony został oddział szkoły, w zaadoptowanych pomieszczeniach pałacu w Czechlu.

16 stycznia 1949 r. w miejscowej sali odbyło się uroczyste otwarcie punktu bibliotecznego. Otwarcia biblioteki dokonał radny gminny, który przekazał ją mieszkańcom obwodu szkolnego Kucharki. Biblioteka w tamtym czasie rozporządzała 30-ma książkami. Obecnie biblioteka w Kucharkach nadal cieszy się dużą popularnością wśród mieszkańców i posiada w swoich zbiorach setki różnego rodzaju pozycji.

Cała historia szkoły w Kucharkach oraz znaczące dla kraju i wsi wydarzenia zapisane zostały w Kronikach Powszechnych Szkoły, przechowywanych do dnia dzisiejszego. Również do dzisiejszego dnia Szkoła w Kucharkach pełni funkcję centrum kulturalnego we wsi.

Dzięki zabiegom miejscowego kierownika szkoły wieś Kucharki objęto planem elektryfikacyjnym na rok 1957. Pod koniec tego roku tj. w listopadzie rozpoczęto pracę nad budową linii elektrycznej, oraz zaczęto zakładać instalacje w budynkach mieszkalnych i gospodarczych. Dzięki wydajnej i ofiarnej pracy miejscowej ludności prace nad elektryfikacją wsi postępowały w szybkim tempie. W przeciągu dwóch i pół miesiąca zdołano zelektryfikować całą wieś. W dniu 18 lutego 1958 r., po raz pierwszy w historii, mieszkańcy Kucharek ujrzeli w swoich mieszkaniach i na ulicach światło elektryczne.

Z dniem 1 listopada 1961r. w Kucharkach otwarta została Szkoła Przysposobienia Rolniczego.

We wrześniu 1974 r. rozpoczęta została budowa drogi asfaltowej z Kucharek do Czechla. Prace ukończone zostały pod koniec listopada 1974 r.

Rys. 3 Główna droga przed remontem

1.3 Struktura gruntów

Wieś Kucharki, jak i cała Gmina Gołuchów charakteryzuje się krajobrazem rolniczym. Pod względem użytkowania zdecydowanie dominują grunty orne. Użytki zielone, stanowiące przeszło 10% powierzchni gminy, skupione są w dolinie Prosny oraz na południowym skraju zbiornika retencyjnego. Łąki występują ponadto pasmowo wzdłuż pozostałych cieków - dopływów Prosny i Ciemnej. Lasy znajdują się w środkowej i północnej części gminy. Grunty orne stanowią 325, 1032 ha. Ogółem powierzchnia hektarów fizycznych stanowi 326, 4832.

1.4 Rolnictwo

Wieś Kucharki oraz cała gmina pod względem jakości rolniczej przestrzeni produkcyjnej posiada korzystne warunki dla rozwoju rolnictwa, jednak zmieniające się uwarunkowania społeczno-gospodarcze sprawiły, że rolnictwo przestało być bazą

ekonomiczną zapewniającą wystarczające warunki utrzymania dla mieszkańców i dlatego produkcja rolna pozostaje stale zmniejszającym się sektorem działalności.

Zdecydowana przewaga, bo blisko 70,5 % gruntów ornych i sadów stanowią gleby bardzo dobre i dobre rolniczo. Użytki zielone zajmują stosunkowo dużą powierzchnię i są w większości wartościowe. Kucharki, jak i cała gmina posiadają dobre warunki pod względem możliwości różnorodnych upraw (dobre warunki agroklimatu, warunków wodnych i rzeźby terenu).

Pod względem własności w rolnictwie, zdecydowanie dominuje własność indywidualna.

Ogólna liczba gospodarstw we wsi Kucharki wynosi 64, z czego, do grupy A należą 23 gospodarstwa (1,01-2,00 ha), do grupy B - 18 gospodarstw (2,01-5,00 ha), do grupy C – 7 gospodarstw (5,01-7,00 ha), do grupy D – 7 gospodarstw (7,01-10,00 ha), do grupy E – 5 gospodarstw (10,01-15,00 ha) i do grupy H – 4 gospodarstwa (15,01 i powyżej).

Poza zbożami i roślinami okopowymi duży udział w uprawie mają warzywa. W hodowli dominuje bydło mleczne i trzoda chlewna. Dla 86% właścicieli gospodarstw rolnictwo jest głównym źródłem utrzymania.

O dobrej kondycji rolnictwa świadczy wiele czynników. Obiekty hodowlane (obory, chlewnie), gospodarcze (stodoły) i produkcyjne (szklarnie, tunele foliowe) wykorzystane są powyżej 90%. Wysoki jest też stopień wyposażenia gospodarstw w maszyny i urządzenia rolnicze.

1.5 Gospodarka

Na terenie Kucharek nie ma dużych przedsiębiorstw przemysłowych. W Ewidencji Działalności Gospodarczej zarejestrowanych jest 11 mikro, małych i średnich podmiotów gospodarczych prowadzących działalność głównie w sferze handlu i usług. Często prowadzona działalność gospodarcza traktowana jest jako dodatkowe źródło dochodów. Ponadto, część mieszkańców czerpie także dochody z pracy najemnej w innych miejscowościach oraz z prac sezonowych.

W stosunku do ogółu działających podmiotów gospodarczych na sektor prywatny przypada ponad 90% jednostek o zróżnicowanej formie prawnej. Zdecydowaną większość stanowią zakłady prowadzone przez osoby fizyczne, rzadziej są to

podmioty gospodarcze o innej formie organizacyjnej np. spółki prawa handlowego spółdzielnie.

Z analizy danych zamieszczonych w ewidencji działalności gospodarczej wynika, że w gminie ilość i struktura podmiotów prowadzących działalność gospodarczą ulega ciągłym zmianom. Przyczyną takiego stanu są wahania prawa finansowego, rentowności i popytu na towary i usługi.

W chwili obecnej na terenie Kucharek działa 11 podmiotów gospodarczych, głównie w sferze handlu i usług. Kilka dużych podmiotów gospodarczych prowadzi działalność na terenie Kucharek w postaci filii lub oddziału, natomiast nie figurują we wpisie do Ewidencji Działalności Gospodarczej.

Z uwagi na wyższą rentowność, rzędu 2,3% sektora prywatnego w stosunku do pozostałego sięgającego 0,7 % oraz z powodu pogarszającej się rentowności produkcji rolnej sektor prywatny w usługach handlu i produkcji nadal w szybkim tempie będzie się rozwijał. Dla zabezpieczenia potrzeb ludności, która porzuci rolnictwo jako swoje główne źródło utrzymania, wyznaczone zostaną tereny, na których gmina będzie mogła inicjować działalność gospodarczą wprowadzając lokalne preferencje.

1.6 Edukacja i kultura

Szkoła Podstawowa w Kucharkach ma już 180 lat. Pierwsze wzmianki o niej pochodzą z 1827 r. i możemy je znaleźć w „Kronice Publicznej Szkoły Powszechnej w Kucharkach” – najstarszym do dziś zachowanym dokumencie. Nie było wówczas budynku szkolnego, a nauka odbywała się w małych grupkach, w prywatnych mieszkaniach. Budynek szkolny, który istnieje do dnia dzisiejszego, powstał w 1887 roku. Z zapisów kroniki szkolnej wynika, że w latach 1887 – 1918 nauka prowadzona była w języku niemieckim i objęte nią były dzieci z okolicznych wiosek.

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, naukę w języku polskim szkoła w Kucharkach rozpoczęła od roku szkolnego 1921/22. W latach 1921 – 1939 w szkole oprócz zajęć lekcyjnych organizowano: kursy oświatowe dla młodzieży, przedstawienia dla społeczności lokalnej, z których dochód przeznaczano na wycieczki, uroczyste imprezy środowiskowe: Dzień Matki, Dzień Dziecka, Dożynki oraz zbierano pieniądze na zakup książek dla dzieci polskich na obczyźnie. W

okresie międzywojennym działająca przy szkole Spółdzielnia Uczniowska zaopatrywała biedne dzieci w zeszyty i książki.

Obecnie szkoła kontynuuje tradycje aktywności edukacyjnej z przeszłości, przygotowując uczniów nie tylko do kolejnych etapów kształcenia, lecz również rozwija zainteresowania, umiejętności, promuje talenty, stwarza każdemu uczniowi możliwości wszechstronnego rozwoju, integruje społeczność lokalną, pełni kulturotwórczą rolę w środowisku.

Uroczystości, imprezy, które trwale zagościły w szkolnym kalendarzu i odbywają się corocznie to: Festyn Sportowo – Rekreacyjny „Pożegnanie lata”, Ogólnopolska Akcja „Sprzątanie świata”, Dzień Patrona, Andrzejki, Mikołajki, Szkolny Oplątek, Jasełka, Festiwal Kolęd, Dzień Babci i Dziadka, „Bieg ku Słońcu” na powitanie wiosny, Dzień Ziemi, Dzień Dziecka, Festyn Rodzinny „Baw się razem z nami” połączony z Dniem Matki, Dzień Sukcesów – uczniowie prezentują swoje osiągnięcia, wycieczki edukacyjno – krajoznawcze, wyjazdy do kina, teatru, teatru muzycznego, spotkania z policjantem, strażakiem, ratownikami WOPR.

Obwód szkolny Zespołu Szkolno – Przedszkolnego w Kucharkach obejmuje wsie: Kucharki, Szkudła, Czechel, Karsy i część Kuchar.

W roku szkolnym 2008/2009 do Zespołu Szkolno – Przedszkolnego uczęszcza 174 uczniów, w tym:

1. Szkoła Podstawowa - 115 uczniów
2. Oddział Przedszkolny - 14 uczniów
3. Przedszkole – 45 przedszkolaków

Budynek szkoły podstawowej rozbudowany został w latach 1997 – 2001. Do istniejącego budynku dobudowane zostały pomieszczenia sanitariatów, klatka schodowa i sala lekcyjna. Budynek ten został połączony łącznikiem z nowym pawilonem szkolnym, w którym zlokalizowano cztery izby lekcyjne, bibliotekę, salę gimnastyczną z zapleczem, stołówkę, szatnie i kotłownię.

Aby dobrze wypełniać swoje obowiązki, w Szkole Podstawowej konieczne są dalsze inwestycje i remonty:

Stara część budynku wymaga gruntownego remontu (wymiana stolarki okiennej i drzwiowej, wymiana stropów, pokrycia dachowego, instalacji, naprawa elewacji). Niezbędne jest także budowa infrastruktury sportowej (boisko do piłki nożnej o nawierzchni trawiastej , budowa boiska wielofunkcyjnego o nawierzchni sztucznej,

budowa bieżni), budowa chodników i utwardzenie parkingu, ogrodzenie terenu szkoły oraz zakup niezbędnego wyposażenia.

Rys. 4 Szkoła Podstawowa w Kucharkach

Rys. 5 Sala gimnastyczna z zapleczem

2. Inwentaryzacja zasobów miejscowości Kucharki

2.1 Infrastruktura przyrodnicza

Kucharki położone są w Dolinie rzeki Ciemnej, która jest obszarem chronionego krajobrazu. Granice chronionego krajobrazu wyznaczają:

- od wschodu: szosa kaliska od Kuchar do Macewa oraz strumień spod Jedlca (prawy dopływ Ciemnej) i rzeka Prosna na odcinku od Łaskowa do Turska,
- od północy: ślad po linii kolejki wąskotorowej i droga polna do Bogusławia,
- od zachodu: odcinek drogi z Bogusławia do Bielaw i Kajewa, następnie z Kajewa do Cerminka, Szkudły i Kucharek, od południa: droga z Kucharek do Kuchar.

O atrakcyjności położenia Kucharek w dolinie rzeki Ciemnej decyduje:

- oddalona o 6 km od Kucharek miejscowość Gołuchów, słynąca z największego w Polsce ogrodu dendrologicznego (arboretum) z niezwykle bogatą kolekcją drzew i krzewów egzotycznych gatunków), zamku renesansowego z galerią dzieł sztuki (Oddział Muzeum Narodowego w Poznaniu), Ośrodka Kultury Leśnej i Muzeum Leśnictwa oraz zagrody żubrów;
- zbiornik retencyjny na rzece Ciemnej z kąpieliskiem, położony w otoczeniu atrakcyjnego kompleksu leśnego;
- bogactwo fauny, szczególnie gatunków ptaków lęgowych i ssaków zamieszkujących lasy gołuchowskie, arboretum i dolinę Ciemnej;
- występowanie wielu gatunków roślin chronionych i cennych zbiorowisk roślinnych
- wiele cennych zabytków architektury i budownictwa wiejskiego,
- walory turystyczno-krajoznawcze Kucharek, Gołuchowa i jego okolic.

Funkcja turystyczno-wypoczynkowa bazuje na:

- zbiorniku wodnym na rzece Ciemnej i związanymi z nim kąpieliskami
- dwóch kompleksach leśnych przydatnych dla penetracji turystycznej (przeważające siedliska borowe, wiek drzewostanu powyżej 40 lat),
- arboretum, największym ogrodzie dendrologicznym w Polsce,
- miejscowości gminnej z jej zabytkami, muzeami i całą infrastrukturą turystyczną,
- zabytkami architektury w wielu miejscowościach w gminie.

Ustanowienie tu obszaru chronionego krajobrazu stanowi, nie tylko gwarancję zabezpieczenia walorów przyrodniczo-kulturowych, ale też ma znaczenie popularyzatorskie.

2.2 Infrastruktura turystyczna

Przez Kucharki przebiega szlak turystyczny nr 4 prowadzący z Gołuchowa do Sobótki (oznaczony kolorem żółtym).

Obiekty związane z obsługą ruchu turystycznego (dotyczy to głównie sezonu letniego) skoncentrowane są przede wszystkim nad samym Zalewem w odległości 6

km od Kucharek, na jego wschodnim obrzeżu, gdzie znajduje się Gołuchowski Ośrodek Turystyki i Sportu (czynny sezonowo V-X). W układzie obszarów chronionych centralną pozycję w gminie zajmuje obszar chronionego krajobrazu związany z doliną rzeki Ciemnej. Poprzez system dolin rzecznych (Prosny, Ciemnej, Giszki) oraz działów wodnych istnieją powiązania z innymi obszarami chronionego krajobrazu: „Dąbrowy Krotoszyńskie” oraz „Dolina rzeki Swędrni”. Poza względami ekologicznymi położenie w systemie obszarów chronionych ma znaczenie dla rozwoju funkcji turystycznej w gminie. Mimo usytuowania gminy na obszarze zdenudowanej wysoczyzny morenowej ukształtowanie powierzchni terenu jest zróżnicowane. Gmina położona jest na obszarze Wysoczyzny Kaliskiej, rozciętej łagodnie zarysowanymi dolinami rzek Ciemnej i Giszki (dopływów Prosny). Działanie mające na celu pobudzenie aktywności turystycznej Kucharek skoncentrowane na promowaniu agroturystyki, która przy istniejących zasobach turystycznych całej gminy ma szansę rozwoju i na zagospodarowania na stałe w ofercie wsi.

2.3 Zabytki

Najcenniejszym zabytkiem jest drewniany kościół pw. Świętej Trójcy. Powstał w 1754 r. w miejscu poprzedniego, który spłonął, z fundacji ówczesnego właściciela wsi, stolnika sochaczewskiego Walentego Trąpczyńskiego. Ma nietypowy plan wydłużonego ośmioboku i brak wydzielonego prezbiterium, a na krytym gontami dachu widnieje wieżyczka na sygnaturkę. Wyposażenie wnętrza pochodzi częściowo z XVII i XVIII w. Przy kościele znajduje się drewniana dzwonnica z XVIII w., lipa o obw. 430 cm i drewniane ogrodzenie z bramką, wzniesione w 1949 r. Położoną w sąsiedztwie plebanii, krytą dachem naczółkowym, zbudowano w 1922 r.

Pierwsze pisemne wzmianki o parafii w Kucharkach pochodzą z XIII wieku. Istnienie świątyni na tym miejscu potwierdzają źródła z 1450r. Był to drewniany kościół p.w. Świętej Trójcy. Do parafii należało pięć wsi: Kucharki, Czechel, Szkudła, Czerminek i Bobry (dzisiejsze Karsy).

Okolo 1600r. wzniesiono w Kucharkach kolejny drewniany kościół. Świątynię konsekrowano w 1607r. pod starym wezwaniem Świętej Trójcy. Kościół wyposażono w ołtarz główny z obrazami Świętej Trójcy i Adoracji Najświętszej Maryi Panny,

ambonę oraz rzeźby św. Grzegorza, św. Sebastiana i krucyfiks. W połowie XVIII wieku świątynia była bliska ruiny.

W tym czasie dziedzicami wsi byli Walenty Otto i Teresa Trąpczyńscy. Dzięki ich fundacji oraz staraniom ówczesnego proboszcza ks. Piotra Szkudlarskiego w 1754r. wzniesiono nowy drewniany kościół. Zbudowany został we wschodniej części wsi na niewielkim wzniesieniu. Forma w jakiej powstał do dnia dzisiejszego nie uległa większym zmianom. Kościół jest orientowany, o konstrukcji sumikowo-jątkowej, na planie wydłużonego ośmioboku. Od strony północnej i zachodniej znajdują się kruchty, od południowej zakrystia. Dach pokryto gontem. W centralnej części kalenicy pod korpusem znajduje się sześcioboczna sygnaturka. Wnętrze jest jednoprzestrzenne. Prezbiterium wyodrębniono przez podwyższenie podłogi o jeden stopień oraz belkę tęczową. Wnętrze nie od razu udekorowano malowidłami. Polichromie ozdobiły ściany i strop zapewne pod koniec XVIII wieku w związku z renowacją jaka miała miejsce w tym czasie.

Pod koniec XIX wieku dobudowano kruchtę zachodnią. Na przełomie XIX i XX wieku kościół poddano kolejnemu remontowi. Wówczas zmieniono wystrój malarski świątyni.

W okresie II wojny światowej kościół przestał pełnić funkcje sakralne. Natomiast po zakończeniu wojny stan obiektu był dostateczny na tyle, by mógł służyć tutejszym mieszkańcom.

W 1954r. kościół wraz z dzwonnica wpisano do rejestru zabytków architektury.

Rys. 6 Zabytkowy Kościół pod wezwaniem Świętej Trójcy.

Rys. 7 Wnętrze zabytkowego Kościoła pod Wezwaniem Świętej Trójcy

Rys. 8 Zabytkowy Kościół pod wezwaniem Świętej Trójcy

Rys. 9 Zabytkowy Kościół pod wezwaniem Świętej Trójcy

Dalej na południe, przy drodze do Czechła, znajduje się kościół parafialny Matki

Boskiej Częstochowskiej, z pięciokondygnacyjną wieżą z boku, wyróżniający się postmodernistyczną architekturą, przebudowany w latach 1956-58 z budynku gospodarczego. Kościół p.w. Matki Bożej Częstochowskiej został adaptowany z budynku gospodarczego, wybudowanego przez niemieckiego gospodarza w 1943 r., gospodarującego na beneficjum proboszczowskim i parafialnym. W 1945 r. budynek został przejęty przez Skarb Państwa i oddany w użytkowanie Centrali Ogrodniczej w Pleszewie. W 1956 r., w czasie odwilży październikowej, staraniem księdza Mariana Mościńskiego znalazł się w posiadaniu parafii. W bardzo trudnych warunkach politycznych i ekonomicznych, w latach 1957-1958 budynek został przebudowany dla potrzeb kościoła. Budowa kościoła była wspierana ofiarami i pracą parafian. Pracami budowlanymi kierował Franciszek Mielcarek, a prace stolarskie i ciesielskie wykonał Stanisław Witucki. W Roku Maryjnym 1956, ksiądz Marian Mościński udał się z pielgrzymką około 300 parafian na Jasną Górę, gdzie zamówiono obraz Matki Bożej Częstochowskiej. Obraz został namalowany przez B. Rutkowskiego w 1957 roku a następnie przywieziony do parafii Kucharki i umieszczony w prezbiterium nowego kościoła.

Na położonym naprzeciwko cmentarzu pochowano Michała Zawieję, 21-letniego powstańca poległego 04.02.1919 r. w starciu pod Zmyśloną Ligocką.

2.4 Ciekawostki

Do Kucharek prowadziła linia kolejowa z Ocięża, po której kursowały pociągi towarowe i osobowe. Linia została zlikwidowana w 1989 r.

W Kucharkach kończyła się 750 mm linia buraczana Zbiersk – Łaszków – Kucharki, rozebrana w początku lat 80 ubiegłego wieku.

Do końca lat 90. znajdował się punkt skupu buraków cukrowych należący do cukrowni w Witaszycach.

2.5 Infrastruktura komunikacyjna

Przez miejscowość Kucharki przebiegają dwie drogi powiatowe i jedna droga gminna. Droga powiatowa nr 4348 P Krzywosądów – Kucharki – Kuchary stanowi połączenie dróg krajowych , drogi nr 12 Pleszew – Kalisz – Sieradz oraz drogi nr 11 Pleszew – Ostrów – Kępno.

Droga powiatowa nr 4345 P Gołuchów – Kucharki.

Droga gminna nr 635539 P stanowi połączenie miejscowości Kucharek i Czechła. Pozostałe drogi na terenie miejscowości stanowią drogi dojazdowe, usytuowane poza głównymi ciągami drogowymi.

Sieć drogowa o nawierzchni utwardzonej i dobrych parametrach daje szansę szybkiego i bezpośredniego dotarcia z Kucharek do każdego sołectwa gminy Gołuchów, a zatem zwiększa atrakcyjność gospodarczą zarówno wsi, jak i gminy. Komunikacja autobusowa obsługuje wszystkie wsie sołeckie na obszarze gminy.

2.6 Infrastruktura wodociągowa, kanalizacyjna energetyczna i gazowa

Sieć wodociągowa

Zaopatrzenie mieszkańców Kucharek w wodę następuje poprzez ujęcie komunalne wód czwartorzędowe [Q] występujące w użytkowych poziomach wodonośnych struktury związanej z doliną rzeki Ciemnej. Eksploatowane zasoby wody surowej z ujęcia Kucharki zasilają lokalną sieć wodociągową w miejscowości oraz obsługują również sieci wodociągowe zasilające w wodę miejscowości Czerminek, Szkudła, Karsy, Krzywosądów.

Kanalizacja sanitarna

Wieś Kucharki jest miejscowością nie skanalizowaną – ścieki socjalno bytowe dowożone są beczkowozami do oczyszczalni w Gołuchowie.

W planach inwestycyjnych zakłada się budowę sieci kanalizacyjnej z odprowadzeniem ścieków do oczyszczalni w Gołuchowie poprzez istniejącą sieć kanalizacyjną na trasie Szkudła – Czerminek - Gołuchów.

Uporządkowanie gospodarki wodno – ściekowej na obszarze chronionego krajobrazu „Doliny rzeki Ciemnej” zapewni nie tylko ochronę doliny ale zapewni czystość wód w zbiorniku retencyjnym i rzeki Ciemnej przepływającej przez arboretum.

Sieć energetyczna

Miejscowość oraz cała Gmina Gołuchów jest w 100% zelektryfikowana. Gmina posiada sieć średniego napięcia 15 KV zasilająca stacje transformatorowe 15/0,4 KV rozmieszczone na terenie gminy.

Planowana jest rozbudowa sieci magistralnych średnich napięć, oraz budowa i modernizacja sieci rozdzielczych średniego i niskiego napięcia wraz z budową nowych stacji transformatorowych 15/0,4 KV

Sieć gazowa

Miejscowość Kucharki jest częściowo zgazyfikowana. Sieć gazowa średniego ciśnienia biegnie od stacji redukcyjno – pomiarowej zlokalizowanej w miejscowości Kuchary do Szkoły Podstawowej w Kucharkach.

Docelowo planowane jest doprowadzenie gazu do wszystkich miejscowości na terenie gminy siecią rozdzielczą średniego ciśnienia, a do odbiorców przy zastosowaniu reduktorów indywidualnych. Źródłem zaopatrzenia w gaz są dwie istniejące stacje redukcyjno - pomiarowe I stopnia we wsi Jedlec i Kuchary. Stacje te zasilane są gazociągami wysokiego ciśnienia. W gaz przewodowy średniego ciśnienia zaopatrzone są obecnie Kościelna Wieś, Gołuchów, Macew, Popówek, Kuchary, Jedlec, Tursko. Z punktu widzenia ochrony środowiska doprowadzenie gazu do wszystkich miejscowości jest bardzo korzystne ponieważ gaz ziemny jest paliwem najmniej szkodliwym dla środowiska w stosunku do innych paliw konwencjonalnych (węgiel, olej opałowy).

3. Ocena mocnych i słabych stron miejscowości Kucharki

Wychodząc z przedstawionej charakterystyki i inwentaryzacji stanu istniejącego wsi Kucharki, określono słabe i mocne strony miejscowości. W tym celu posłużono

się ANALIZĄ SWOT, pozwalającą z jednej strony na podsumowanie poziomu rozwoju wsi, a z drugiej na określenie uwarunkowań tego rozwoju.

POŁOŻENIE I ŚRODOWISKO NATURALNE

MOCNE STRONY	SŁABE STRONY
1. Naturalne walory przyrodnicze i krajobrazowe wsi i całej gminy (położenie w Dolinie rzeki Ciemnej). 2. Położenie w obszarze chronionego krajobrazu związany z doliną rzeki Ciemnej. Poprzez system dolin rzecznych (Prosny, Ciemnej, Giszki) oraz działów wodnych istnieją powiązania z innymi obszarami chronionego krajobrazu: „Dąbrowy Krotoszyńskie” oraz „Dolina rzeki Swędrni”. 3. Czyste powietrze. 4. Sąsiedztwo ciekawych ośrodków przyrodniczych: duże kompleksy leśne, zabytki. 5. Położenie z daleka od ruchliwych dróg i szlaków komunikacyjnych. 6. Bliskość istniejących szlaków turystycznych pieszych i rowerowych 7. Położenie: 20 km od Pleszewa, 16 km od Kalisza, 23 km od Ostrowa Wlkp. (najważniejszych ośrodków gospodarczych) 8. Funkcjonowanie komunikacji autobusowej 9.	1. Niedostateczny system segregacji i utylizacji odpadów. 2. Stosunkowo niska świadomość ekologiczna mieszkańców wsi
SZANSE	ZAGROŻENIA
1. Dostępność atrakcyjnego środowiska naturalnego. 2. Fundusze Strukturalne UE – możliwość dofinansowania działań proekologicznych (kanalizacja, gospodarka odpadami) 3. Utworzenie ogólnodostępnego terenu do rekreacji i wypoczynku – budowa wielofunkcyjnego boiska sportowego przy Szkole Podstawowej w Kucharkach 4. Modernizacja Wiejskiego Domu Kultury, jako miejsca spotkań i wznowienia centrum aktywności społecznej i kulturalnej mieszkańców 5. Przygotowanie nowego miejscowego planu zagospodarowania terenu.	1. Brak spójności i luki w prawie o zagospodarowaniu przestrzennym. 2. Brak planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy. 3. Niewystarczająca ilość terenów inwestycyjnych w pełni wyposażonych w infrastrukturę

WARUNKI I STANDARDY ŻYCIA

MOCNE STRONY	SŁABE STRONY
1. Struktura wieku mieszkańców wsi (wysoki	1. Bezrobocie części mieszkańców.

odsetek osób w wieku produkcyjnym) . 2. Budownictwo jednorodzinne o stosunkowo dobrym standardzie. Zadawalający poziom wyposażenia domów w infrastrukturę techn. 3. Prężnie działająca Szkoła Podstawowa wraz z przedszkolem.	2. Niski poziom kwalifikacji zawodowych i wykształcenia mieszkańców. 3. Mała ilość atrakcyjnych perspektyw pracy dla młodych ludzi (absolwenci). 4. Niedostateczna infrastruktura podstawowej opieki zdrowotnej (konieczność dojazdów do Gołuchowa oraz większych miast).
SZANSE 1. Możliwość organizowania wolnego czasu , różnego rodzaju aktywności i imprez o charakterze rodzinnym, kulturalnym i integracyjnym w odnowionym Wiejskim Domu Kultury 2. Rozwój turystyczny wsi – powstawanie nowych gospodarstw agroturystycznych 3. Rozwijanie wspólnych działań na rzecz rozwoju społecznego i turystycznego wsi. 4. Aktywizacja mieszkańców wsi, podjęcie inicjatyw na rzecz lokalnej społeczności Kucharek	ZAGROŻENIA 1. Wzrost bezrobocia i ubóstwa. 2. Poczucie niższego standardu życia w porównaniu z napływowymi mieszkańcami, którzy zamieszkują Kucharki. 3. Brak inicjatywy ze strony mieszkańców wsi mającej na celu podjęcie działań na rzecz wsi i lokalnego środowiska

INFRASTRUKTURA TECHNICZNA

MOCNE STRONY 1. Sieć telefoniczna. 2. Sieć elektryczna. 3. Sieć gazowa	SŁABE STRONY 1. Brak systemu segregacji odpadów i ich utylizacji. 2. Brak doprowadzenia sieci gazowej do wszystkich zainteresowanych. 3. Brak sieci kanalizacyjnej.
SZANSE 1. Budowa sieci gazowej. 2. Budowa wielofunkcyjnego boiska przy Szkole Podstawowej. 3. Utworzenie ścieżek rowerowych.	ZAGROŻENIA 1. Wydłużenie w czasie wykonania kanalizacji i zagospodarowania odpadów, ze względu na długie procedury wdrażania projektów.

TURYSTYKA

MOCNE STRONY 1. Atrakcyjne przyrodniczo, krajobrazowo i geograficznie położenie wsi (możliwość wykorzystania atrakcji rowerowego, atrakcyjność doliny rzeki Ciemnej). 2. Istniejąca baza turystyczna (noclegi, gastronomia w Gołuchowie) 3. Łatwy dostęp do brzegów jeziora z wielu kwater prywatnych. 4. Rozwój aktywnej turystyki (głównie	SŁABE STRONY 1. Krótki sezon turystyczny. 2. Niewystarczająca integracja środowiska mieszkańców, działających w sferze turystyki. 3. Niedostateczny poziom infrastruktury technicznej.
---	--

żeglarskiej, a także rowerowej, pieszej, kajakowej w całej Gminie Gołuchów) przyjaznej środowisku naturalnemu. 5. Dobre warunki do uprawiania turystyki rodzinnej. 6. Położenie wsi z dala od gwaru i turystyki masowej.	
SZANSE 1. Środowisko naturalne. 2. Ogólnodostępne miejsca do rekreacji wypoczynku nad brzegiem jeziora . 3. Rozwój ścieżek rowerowych i tras pieszych. 4. Finansowe środki zewnętrzne, służące rozwojowi turystyki (kwalifikacje osób prowadzących działalność, infrastruktura turystyczna, zachowanie dziedzictwa kulturowego). 5. Integracja europejska - wzrost popytu na usługi turystyczne. 6. Modernizacja ośrodka w Gołuchowie	ZAGROŻENIA 1. Rosnąca konkurencja ze strony innych rozwijających się turystycznie wsi gminy Gołuchów .

LOKALNA PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ I AKTYWNOŚĆ SPOŁECZNA

MOCNE STRONY 1. Położenie i walory środowiska naturalnego wsi, jako atrakcyjnego miejsca wypoczynku. 2. Tereny, nadające się pod inwestycje – przede wszystkim w sferze usług turystycznych oraz zabudowy mieszkaniowo-rekreacyjnej.	SŁABE STRONY 1. Niski poziom aktywności społecznej mieszkańców wsi. 2. Wysoki poziom bezrobocia. 3. Brak zainteresowania wielu mieszkańców wsi możliwością zdobywania funduszy w sferze różnorodnych usług turystycznych 4. Brak planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego wsi oraz oferty inwestycyjnej, 5. Niedostateczny system wspierania lokalnej przedsiębiorczości, tworzącej nowe miejsca pracy. 6. Brak kapitału lokalnego.
SZANSE 1. Fundusze Strukturalne UE i możliwość realizacji różnego rodzaju projektów związanych z rozwijaniem przedsiębiorczości.	ZAGROŻENIA 1. Niestabilne prawo. 2. Biurokratyczny tryb tworzenia firm. 3. Wysokie koszty zatrudniania pracowników

ZARZĄDZANIE GMINĄ I WSPÓŁPRACA PARTNERÓW LOKALNYCH

MOCNE STRONY 1. Stabilność władz lokalnych posiadający poparcie	SŁABE STRONY 1. Niewystarczający poziom integracji i aktywności mieszkańców.
--	---

2. Działania podejmowane przez władze samorządowe na rzecz poprawy warunków życia mieszkańców.	
SZANSE	ZAGROŻENIA
1. Utworzenie grupy koordynującej i inicjującej działania kulturalne, integracyjne, oświatowe i sportowe dla dzieci, młodzieży i mieszkańców. 2. Integracja mieszkańców wsi wokół działań na rzecz rozwoju turystyki (np. działania promocyjne) 3. Budowanie współpracy na rzecz rozwoju lokalnego wsi przez władzę lokalną, organizacje pozarządowe, środowisko biznesu i innych lokalnych partnerów	1. Opóźnione regulacje prawne lub ich brak w odniesieniu do działań samorządu, finansowania jego zadań oraz wspólnej realizacji projektów z różnymi podmiotami sektora prywatnego i pozarządowego.

Wnioski z przeprowadzonej oceny mocnych i słabych stron wsi:

Czynniki pro-rozwojowe

- ✓ Remont Wiejskiego Domu Kultury jako miejsca stwarzającego możliwość integracji społecznej, organizacji czasu wolnego dla dzieci, młodzieży dorosłych, organizacji imprez wiejskich i środowiskowych o charakterze rodzinnym i integracyjnym, miejscu odwiedzin potencjalnych turystów;
- ✓ Racjonalne wykorzystanie walorów środowiska przyrodniczego wsi i okolicy,
- ✓ Możliwość wykorzystania przez władze samorządowe i lokalnych inwestorów środków finansowych z funduszy strukturalnych,
- ✓ Stałe rozszerzenie oferty turystyczno-rekreacyjnej wsi,
- ✓ Rozbudowa i modernizacja infrastruktury technicznej np. modernizacja dróg,
- ✓ Integracja lokalnej społeczności wokół spraw związanych ze zwiększaniem atrakcyjności wsi,

Bariery rozwoju społeczno-gospodarczego wsi Kucharki.

- ✓ Niska aktywność i integracja mieszkańców wsi wokół rozwiązywania problemów społecznych, działań na rzecz poprawy warunków życia i atrakcyjności wsi;
- ✓ Niedostateczna ochrona i wykorzystanie środowiska naturalnego, jako czynnika kształtującego jakość życia mieszkańców i turystyczną atrakcyjność gminy,
- ✓ Niewielki, lokalny kapitał inwestycyjny

4. Planowane kierunki rozwoju wsi Kucharki

Aktywność i inwencja ludzi oraz umiejętność sformułowania problemów jest kluczem do planowania działań na rzecz społeczności lokalnej i uzyskania dofinansowania. Główne kierunki rozwoju wsi Kucharki są kontynuacją Planu Rozwoju Lokalnego Gminy Gołuchów, wizją i misją gminy, wiążąc się ściśle z dążeniami społeczności lokalnej do zrównoważonego rozwoju turystycznego wsi w powiązaniu z ochroną jej walorów przyrodniczych i zachowaniem dziedzictwa kulturowego. Ważnym elementem gwarantującym progres wsi jest podnoszenie poziomu życia jej mieszkańców i dbałość o możliwie najlepszą edukację i rozwój kulturalny dzieci i młodzieży.

4.1 Cele wyznaczające kierunki rozwoju wsi Kucharki:

1. Remont Wiejskiego Domu Kultury, jako miejsca organizowania wolnego czasu , różnego rodzaju aktywności i imprez o charakterze rodzinnym, kulturalnym i integracyjnym.
2. Wyrównywanie szans edukacyjnych dzieci i młodzieży poprzez remont budynku starej szkoły, budowę boisk i infrastruktury przy Szkole Podstawowej.
3. Poprawa standardów zamieszkania, przy jednoczesnej ochronie środowiska naturalnego poprzez budowę kanalizacji sanitarnej, pełną gazyfikację wsi, modernizację sieci energetycznych.
4. Poprawa stanu dróg we wsi i gminie.
5. Podniesienie atrakcyjności wsi poprzez rozwijanie infrastruktury turystycznej miejscowości.
6. Zwiększenie ilości turystów odwiedzających wieś poprzez wypracowanie wspólnego planu promocji wsi na płaszczyźnie współpracy pomiędzy mieszkańcami i odpowiedzialnymi komórkami samorządu gminy.
7. Wzbogacenie pozasezonowych form i możliwości wypoczynku oraz odpowiednią ich promocję.
8. Rozwój turystyki ekologicznej.

9. Zmniejszenie poziomu bezrobocia poprzez tworzenie warunków do rozwoju drobnej przedsiębiorczości mieszkańców .
10. Uporządkowanie gospodarki odpadami oraz usprawnienie selektywnej zbiórki i recyklingu odpadów.
11. Zwiększenie różnorodności oferty kulturalnej poprzez podejmowanie wspólnych inicjatyw przez mieszkańców Radę Sołecką przy wsparciu samorządu gminy.
12. Pobudzanie i wspieranie aktywności społeczności lokalnej Kucharek.

4.2 Opis planowanych zadań inwestycyjnych w latach 2009 – 2016

4.2.1 Remont Wiejskiego Domu Kultury

Planowana do realizacji inwestycja polegać będzie na remoncie Wiejskiego Domu Kultury, dzięki której zaspokojone zostaną potrzeby społeczne, kulturalne oraz rekreacyjne mieszkańców wsi oraz potencjalnych turystów. O tym, jak ważną rolę odgrywał we wsi Dom Kultury świadczą zachowane dane historyczne.

Uroczyste otwarcie nowo wybudowanego Wiejskiego Domu Kultury miało miejsce 22 lipca 1986 r. Swój udział w jego budowie mieli nie tylko mieszkańcy wsi Kucharki, ale również mieszkańcy Czerminka, Czechła, Szkudły i Kars. Budowa rozpoczęta została w 1971 roku. W tym celu rozebrana została stara obora, dzięki czemu odzyskano około 35 tysięcy cegieł. Niestety, po wykopaniu i zalaniu fundamentów oraz zrobieniu pustaków budowa ustała. Wznowienie prac nastąpiło w lipcu 1984 roku.

Funkcję przewodniczącego Społecznego Komitetu Budowy Domu Kultury w Kucharkach powierzono przewodniczącemu Rady Sołeckiej w Kucharkach. Do dzieła przystąpiło co najmniej 15 zapaleńców - członków organizacji młodzieżowych , działaczy LZS, oraz członkinie bardzo aktywnego w Kucharkach (istniejącego ponad 20 lat) Koła Gospodyń Wiejskich.

Wiejski Dom Kultury w Kucharkach budowano w społecznym czynie, gospodarskim sposobem, zaś potrzebne, spore fundusze wygospodarowane zostały z nadwyżki budżetowej z Urzędu Gminy w Gołuchowie i z Urzędu Wojewódzkiego w Kaliszu.

Wartość obiektu w tamtym okresie szacowana była na około 20 mln zł, a udział czynu społecznego wynosił 40-50%.

Nieco wcześniej powstało obok Domu Kultury boisko do siatkówki, gdzie w rozgrywkach mogły się mierzyć drużyny z całej gminy.

Tak więc, Kucharki wzbogaciły się o dużą salę widowiskową, salę do zebrań i spotkań (z kolorowym telewizorem). Wygospodarowane zostało miejsce na klub "Ruchu", na sklep, i Koło Gospodyń Wiejskich z przestronną kuchnią, magazynem i szatnią. Wreszcie w Domu Kultury może ćwiczyć i występować znany i lubiany w Kucharkach i okolicy zespół "Iwonki", którego kierownikiem i choreografem i całą "duszą" był Edward Marciniak. "Iwonki" powstały w 1985 roku.

W ostatnich latach dawna funkcja Wiejskiego Domu Kultury w Kucharkach, jako miejsca integracji społecznej, miejsca kultury i rozrywki straciła na znaczeniu. Przemiany społeczno-ekonomiczne, które miały miejsce w naszym kraju w ostatnich latach przyczyniły się do ograniczenia działalności Domu Kultury i pogłębiły tylko różnice występujące między miastem a wsią.

Rys. 10 Wiejski Dom Kultury – stan obecny

Budynek po 23 latach eksploatacji wymaga kompleksowego remontu polegającego na:

- wymianie pokrycia dachowego
- wymianie stolarki okiennej i drzwiowej
- ociepleniu ścian i stropów
- wymianie podłogi w sali widowiskowej
- częściowej wymianie stolarki drzwiowej wewnętrznej
- utwardzeniu placów, wykonaniu miejsc postojowych
- ogrodzeniu terenu
- zakupie wyposażenia

Planowana inwestycja przyczyni się do wznowienia aktywności mieszkańców Kucharek i okolicznych wsi, co wpłynie na zaspokojenie ich potrzeb społecznych i kulturalnych. Będzie miejscem organizowania wolnego czasu, różnego rodzaju aktywności i imprez o charakterze rodzinnym, kulturalnym i integracyjnym.

Realizacja inwestycji planowana jest w latach 2009 – 2010

Koszt inwestycji: 673,1 tys. zł.

Finansowanie inwestycji:

Dofinansowanie z PROW - 500,0 tys. zł

Budżet gminy – 173,1 tys. zł

4.2.2 Remont budynku starej szkoły, budowa boisk i infrastruktury

Rys. 11 Budynek starej szkoły

Zakres rzeczowy:

- przebudowa starej części budynku
- budowa boiska do piłki nożnej o nawierzchni z trawy naturalnej
- budowa boiska wielofunkcyjnego o nawierzchni poliuretanowej
- budowa bieżni o nawierzchni poliuretanowej
- wykonanie ogrodzenia terenu szkoły
- budowa chodników i parkingu
- zakup wyposażenia

Realizacja inwestycji planowana jest w latach 2010 – 2012

Koszt inwestycji: 1.765,2 tys. zł.

Finansowanie inwestycji:

Dofinansowanie z WRPO Działanie 5.2 – 1.200,0 tys. zł

Budżet gminy – 565,2 tys. zł

4.2.3 Budowa kanalizacji sanitarnej podłączonej do oczyszczalni ścieków w Gołuchowie.

Zakres rzeczowy:

- budowa kanałów grawitacyjnych ze studniami i przykanalikami ϕ 200 mm.
Długość kanałów L = 2,5 km,
- budowa kanałów tłocznych ϕ 160 mm. Długość kanałów L = 1,50 km
- budowa przepompowni sieciowych szt. 2

Realizacja inwestycji planowana jest w latach 2013 – 2015

Koszt inwestycji: 1.900,0 tys. zł.

Finansowanie inwestycji:

Dofinansowanie z WRPO Działanie 3.4 – 1.425,0 tys. zł

Budżet gminy – 475,0 tys. zł

4.2.4 Przebudowa drogi powiatowej Gołuchów – Kucharki

Zakres rzeczowy:

- wykonanie nowej nawierzchni drogi L = 1200 m, szerokość jezdni 6,0 m
- wykonanie chodnika szerokości 1,5 m L = 1200 m

Realizacja inwestycji planowana jest w latach 2015 – 2016

Koszt inwestycji: 800,0 tys. zł.

Finansowanie inwestycji:

Dofinansowanie z WRPO Działanie 2.2 – 600,0 tys. zł

Budżet gminy – 200,0 tys. zł

Zapisy zawarte w niniejszym Planie Odnowy Miejscowości Kucharki na lata 2009 – 2016 są kontynuacją zapisów zawartych w Planie Rozwoju Lokalnego Gminy Gołuchów, oraz są zgodne ze Strategią Rozwoju Gminy Gołuchów, Strategią Rozwoju Powiatu Pleszewskiego, Wielkopolskim Regionalnym Programem Operacyjnym, jak również Strategią Rozwoju Obszarów Wiejskich i Rolnictwa na lata 2007-2013.

Wymienione wyżej inwestycje mają się przyczynić do poprawy jakości życia mieszkańców wsi, wielofunkcyjnego rozwoju obszarów wiejskich, wzmocnienia

różnorodności: kulturowej, rozwoju turystyki i zwiększenia dostępności do infrastruktury turystycznej.